

Libelle

WEEKBLAD NR. 12 / 2777 - 18 MAART 1999 - 65 F

GROEN TIPS

De eerste
lente
bloeiers
zijn er!

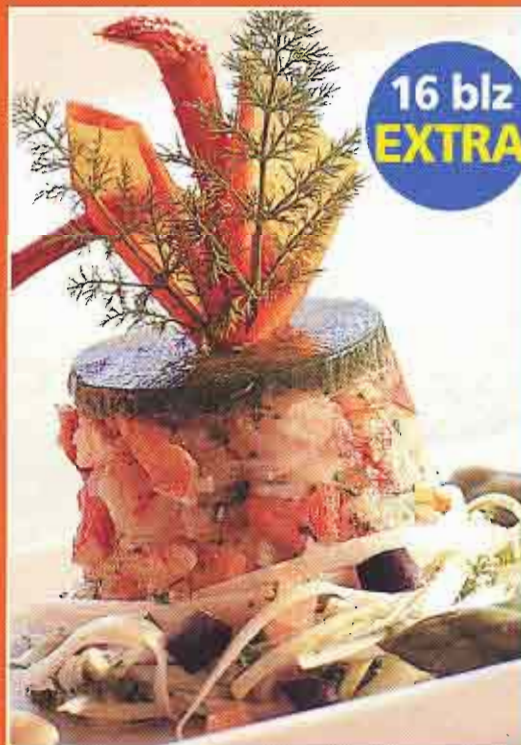
COMMUNIE-MODE

stap voor stap

KOOK CURSUS

deel 2

De feestkeuken
van chef-kok
Felix Alen

16 blz
EXTRA

DOSSIER

Grootouders
&
kleinkinderen
waar staan ze
na de
scheiding?

Deze week

WEER ZÓVEEL TE LEZEN IN LIBELLE!

12

Stap voor stap DEEL 2

De feestkeuken
van chef-kok
Felix Alen

Blz 64

Communie MODE

Voor engeltjes
& kapoenen

Blz 12

Libelle dossier

Grootouders
& kleinkinderen

Als het contact
verbroken wordt...

Blz 22

Creatief
**Keuken
ruitjes**
in uw hele huis

Blz 74

18 MAART 1999

• EXTRA'S

Stap voor stap koken 2: Felix Alen 64
In het midden: Koken met Belgische kaas

• REPORTAGES

Tijd voor lentekriebels! 18
Reeks: De koffer van... Janine Bischops 20
Dossier Grootouders & kleinkinderen:
als er geen contact meer is 22
10 veel gestelde vragen over de euro 44
Schermerzone: 'n Paranormaal Sfeerzer 82
Anti-Racisme-Dag: een straatreportage
in Waterschei 90
China Mail deel 11 102
Met Johan & Santina naar
de Groote Peel en het Maasland 118

• LIBELLE ACTIES

Win 36 zichtrekeningen van 125 euro ... 45
100 F Libelle-korting voor Sfeer '99 49

• MODE

De nieuwe communiemode 12
Ook mama is op haar mooist! 36

• MOOI & GEZOND

Van lang naar kort haar 28
Body basics, o.m.: Uw gewicht op peil ... 107

• WONEN & GROEN

Buitenbloeiërs die ook binnen
sfeer brengen 46
Creatief: Keukenruitjes in uw huis 74
Wootrends in 1999 95

• KEUKEN

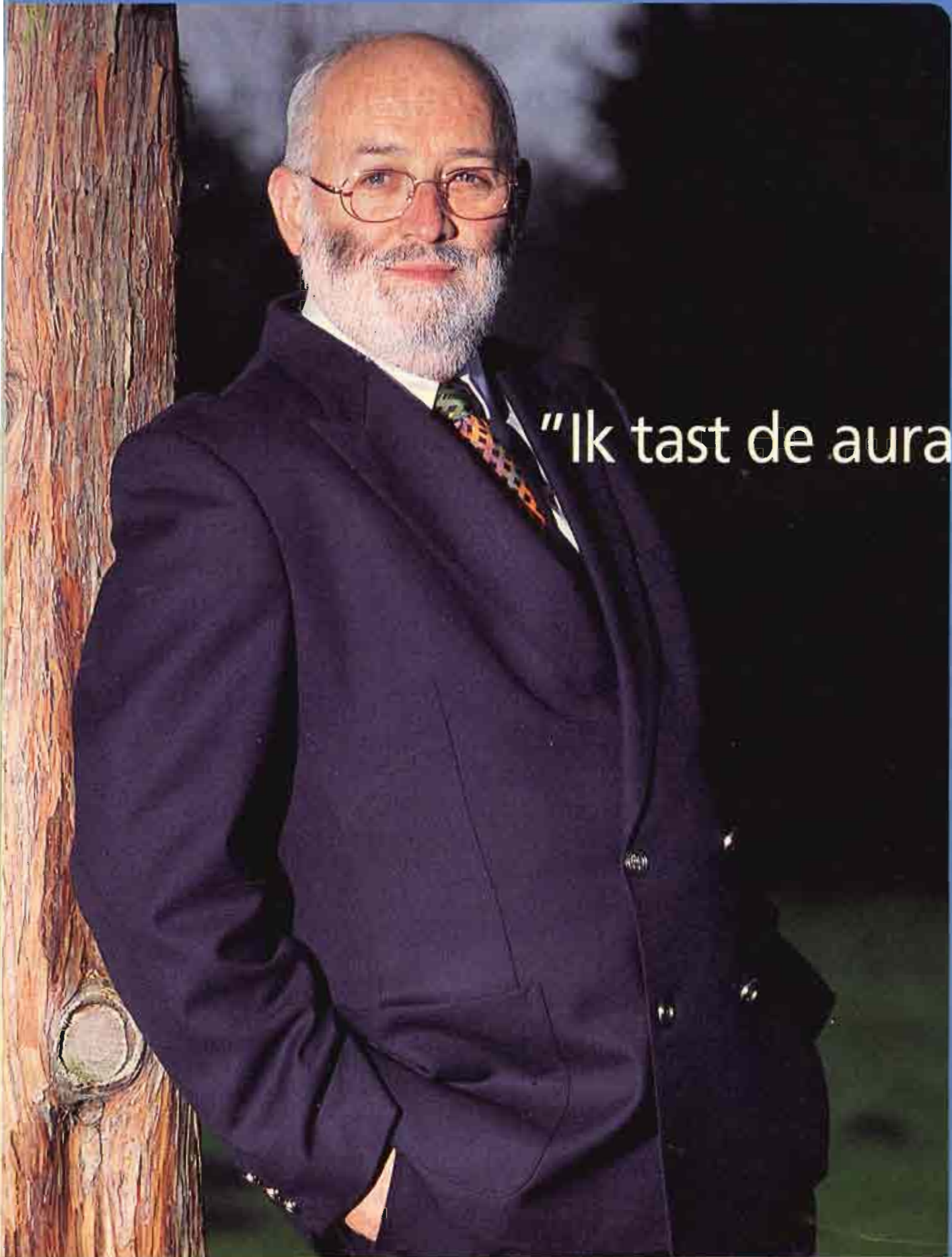
Monieks keuken 40

• EN VERDER

Blocnote 4
Waarom hij/zij? 26
Zo gefixt 34
Libelle weet raad 50
Uit en thuis 54
Uitneembare tv-wijzer 57
Tv lezen actueel 72
Nieuw & praktisch 86
Mijn verhaal 89
Shopping-info & oplossing puzzel 10 ... 101
Winnaars 101
Voor u gelezen 112
Super-prijspuzzel & horoscoop 114
Papa & Co 123
Anne Leeuw 126

DEEL 3 SLOT

In de schemerzone

"Ik tast de aura rond

In zijn blauwe pak mét stropdas lijkt Pierre Vreysen eigenlijk meer op een zakenman. Toch is hij al jaren paranormaal genezer. Zijn verhaal over grote en kleine aura's, energie én vooroordelen.

Ze hebben pijnlijke ruggen, leukemie, diabetes of hartstoeornissen, de mensen die bij Pierre Vreysen aankloppen zijn vaak ten einde raad. Toch is Pierre Vreysen geen dokter. Zijn hulp is van een andere orde. Op de kopen plaat die naast zijn voordeur hangt, staat 'Paranormaal genezer'. Hij geeft geen massagenesessies in gehuurde parochiezalen, laat geen lamme mensen opnieuw lopen na een korte handoplegging en helpt u ook niet van uw nicotineverslaving af. Hij heeft een 'gewone' praktijk in het Scheldeland, en 'gewone' patiënten vanuit heel Vlaanderen.

al een eerste indicatie van uw energie. Een smal aura is geen goed teken, want die heeft te weinig energie. Een groot aura is mooi, daar zit heel wat kracht achter. Daarna ga ik de hele aura aftasten. Een orgaan dat te weinig werkt, voelt koud aan, en een orgaan dat te veel werkt warm. Maar een orgaan dat ontstoken is, voelt ook warm aan. Bij het eerste moet je energie ontnemen, bij het tweede toevoegen. Het is dus niet altijd eenvoudig. Bovendien zijn lang niet alle klachten zuiver lichamelijk. Veel problemen hebben een psychische oorsprong. Uw baas of uw buurman

een onderscheid maak tussen puur lichamelijke klachten en problemen van psychische oorsprong. Die laatste patiënten moet ik niet alleen fysiek helpen, ze moeten eigenlijk ook een andere levensvisie krijgen. Ik weet dus meestal wel waar mijn behandeling begint, maar nooit waar ze eindigt."

Wanneer hebt u uw gaven ontdekt?

Pierre Vreysen: "Zo'n 25 jaar geleden. Een vriend van mij kwam op bezoek, en die had twee vriendinnen meegenomen. Eén van die vrouwen was helderziend. Zij vertelde mij dat

een patiënt af. Na tien minuten weet ik precies wat er aan de hand is"

Pierre Vreysen is paranormaal genezer

Wat doet een paranormale genezer?

Pierre Vreysen: "Ik heb twee gaven. Enerzijds kan ik vrij aardig een diagnose stellen aan de hand van de aura van de patiënt. Rond elk lichaam zit een energieveld, de aura, en dat kan ik aanvoelen. Als ik die aura aftast, vertelt zij mij precies wat er aan de hand is. Na een minuutje of tien weet ik perfect hoe een lichaam in elkaar zit. Na het stellen van de diagnose richt ik mij op de lichamelijke klacht. Ik probeer het lichaam weer te laten functioneren zoals het moet, door energie te geven. Stel dat je een probleem hebt met de lever. Dan haal ik de spanningen weg die rond die lever zijn opgebouwd, en in dat gat ga ik nieuwe energie invoegen. Een ander voorbeeld zijn mensen met een versleten rug. Ik probeer die verschrikkelijke pijn te verminderen door een kussentje van vocht tussen de wervels aan te brengen. Mijn behandeling duurt zo'n drie kwartier en aan het einde maak ik ook altijd de aura schoon."

Hoe gaat dat concreet in zijn werk een diagnose stellen?

Pierre Vreysen: "Ik werk met mijn handen. Domme instrumenten eigenlijk, want ze kunnen alleen warm en koud aanvoelen. Maar toch. Ik leg mijn hand op uw aura. Dat geeft

kunnen letterlijk op uw lever liggen. Als dat lang en consequent zo is, wordt die lever ook echt ziek. Als zo iemand bij mij komt, kan ik al mijn energie in die lever stoppen, maar dan is dat lichaam als een lekke band. Je kunt die telkens opnieuw oppompen, maar als je dat gaatje niet dicht, zal hij elke keer weer leeglopen. Het is dus belangrijk dat ik

"In het begin kreeg ik hevige pijn in mijn armen. De spanning die ik van mijn patiënten overnam, moest ik weer kwijt zien te raken..."

ik ook 'iets' had. Ik kende maar twee categorieën: helderzienden en genezers. En aangezien ik geen beelden zag, bleef er alleen genezen over. Het probleem was dat ik niet wist wat ik daar mee moest doen. Ik heb een sinaasappel gepakt, en heb daar elke dag een kwartier mijn energie op gericht. Een paar dagen later nam mijn zoon dat stuk fruit per ongeluk mee naar school, en 's avonds vertelde hij dat die sinaasappel een heel vreemde, vieze ijzer-smaak had. Ik volgde ook dansles en had regelmatig pijn in mijn teen. Dus ging ik het daar eens mee proberen. Er kwam een vriend binnen die zag wat ik met mijn voet deed en die vertelde dat aan zijn moeder, die kaarten legt. Zij belde mij op en zei dat ze in de kaarten zag dat ik kon genezen. Ze vroeg ook of ik haar moeder niet wou helpen. Hoe ik het precies gedaan heb wist ik toen nog niet, maar die vrouw met osteoporose had een maand later geen pijn meer, iets wat jaren geleden was.

Stapje voor stapje ging ik meer doen. Als iemand met een concreet probleem kwam en zei dat bijvoorbeeld zijn knie pijn deed, lukte het nog wel. Maar eczeem of migraine, dat was iets anders, want dat zijn uitingen van iets dat niet meteen aan de oppervlakte ligt. Als je dan geen diagnose kunt stellen, kun je

alle moeite van de wereld doen, maar helpen doet het niet. In het begin was dat ook niet erg, want mijn patiënten waren allemaal vrienden of familie, mensen die ik kende en die toch niet betaalden.

Maar ik deed voort, leerde bij, en ging ook andere dingen voelen. Zo heb ik langzaam maar zeker geleerd om diagnoses te stellen. En ik leer nog altijd bij. Soms schrik ik zelf van wat er gebeurt, want ik evolueer nog elke dag. Toch is het belangrijk dat je zo'n gave onder controle leert houden, want er kan vanalles mislopen."

Wat bedoelt u daarmee?

Pierre Vreysen: "Telekinese bijvoorbeeld, dingen die gaan vliegen. Dat gebeurt bij mensen die hun gave niet onder controle

handen wassen, om de rommel weg te spoelen. Intussen ben ik zelf sterker geworden en heb ik er veel minder last van. Ik heb ook al 25 jaar ervaring. Toch vreet het energie, en ik ben ook maar een mens."

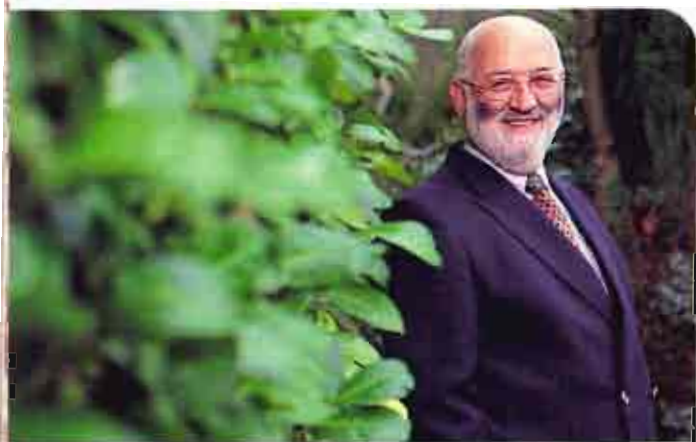
Waar haalt u de energie die u aan anderen doorgeeft vandaan?

Pierre Vreysen: "Niet uit mezelf maar uit de kosmos. Ik trek die aan en geef ze door. Maar ook al geef ik niet mijn eigen energie door, toch is het soms heel zwaar werk. Vandaar dat ik maar vier dagen per week werk, die drie andere dagen heb ik nodig om tot rust te komen. Alhoewel, dan zijn er vaak vrienden of familieleden die een beroep op mij doen. Ik heb voldoende rust nodig. Dat betekent ook dat ik regelmatig mensen moet

kies er de mensen uit van wie ik denk dat ze mij het dringendst nodig hebben."

U begrijpt dat veel mensen sceptisch staan tegenover wat u doet?

Pierre Vreysen: "Negenennegentig mensen van de honderd beginnen te lachen als iemand zegt dat hij mensen kan genezen door zijn handen ergens op te leggen. Het is niet meer zo erg als in de Middeleeuwen, toen mensen als ik, als heksen vervolgd werden. Maar eigenlijk staan we nu nog niet echt veel verder. Terechtingsstellingen zijn er natuurlijk niet meer, maar ik word nog wel elke dag uitgescholden voor zot, onnozelaar en kwakzalver. Ik krijg ook op gezette tijden het gerecht op mijn dak, met als beschuldiging het onwettig uitoefenen van de geneeskunde, en

"Ik verricht geen hard werk. En vaak is

hebben. Je moet je energie kunnen gebruiken op momenten dat het nodig is. Bij één van mijn allereerste patiënten, een vrouw met borstkanker, werd tijdens mijn behandelingen één van haar planten ziek. Die kreeg allemaal vreemde bulten en gezwellen en stierf uiteindelijk. Spanningen, nietwaar. Dit werk is namelijk besmettelijk, vooral voor mij, maar ook voor dingen uit de omgeving."

Bedoelt u met besmettelijk dat u de kwalen van uw patiënten overneemt?

Pierre Vreysen: "Niet helemaal. Toen ik pas begon, kreeg ik bijvoorbeeld hevige pijn in mijn armen. Ik kon zelfs geen jampotje meer openmaken. Ik realiseerde me dat ik mezelf moest bevrijden van de 'rommel' die ik bij mensen wegneem. Die pijn werd veroorzaakt door de spanningen die ik bij mijn patiënten wegneem en die nergens naartoe kunnen. Intussen heb ik geleerd dat ik die spanningen nu gewoon van me kan afslaan. Tijdens een behandeling zie je me dan ook regelmatig met mijn armen naar beneden slaan. Als er een dier, plant of zelfs mens staat op de plaats waar ik die spanningen naartoe gooi, dan sneuvelen die, en dat bedoel ik letterlijk. Niets of niemand kan zo veel spanning lang volhouden. Wat ik ook doe is regelmatig mijn

weigeren en niet iedereen begrijpt dat. Er zijn momenten geweest dat er 150 mensen op de wachtlijst stonden, en ik weet dat dat veel is. Maar als er geen plaats is, is er geen plaats. Daar kan ik ook niets aan doen. De vraag met die wachtlijst is natuurlijk wie ik wel en wie ik niet behandel. Wie eerst komt, eerst maalt? De ergste gevallen eerst, of beter de jongste? Ik weet het niet, dus ik

dat allemaal omdat ik probeer mensen te helpen. Daar komt nog bij dat veel mensen niet durven toegeven dat ze bij mij komen. Ze gaan naar de arts, die zegt dat ze vooruitgaan en dat de pillen goed werken. Terwijl ze die soms al lang niet meer nemen en hun vooruitgang helemaal aan mij te danken hebben. Als die mensen er voor zouden uitkomen wat ik voor hen betekend heb, zou mijn situatie helemaal anders zijn. Zelfs veel van mijn collega's durven niet uit te komen voor wat ze doen. Hoeveel genezers hebben zoals ik een plaatje aan de deur hangen, denk je?"

Desondanks zit uw wachtkamer vol en hebt u zelfs een wachtlijst.

Pierre Vreysen: "Dat wel. Maar er zijn maar héél weinig mensen die specifiek op zoek zijn naar iemand als ik. Voor de meeste van mijn patiënten ben ik een laatste stap. Als je ziek bent, ga je naar de dokter, de volgende stap is een specialist, dan het ziekenhuis en eventueel een operatie. Dan zijn er nog twee mogelijkheden. Ofwel ben je dood, ofwel moet je 'ermee leren leven'. Dus zoek je verder, en je vindt homeopaten, acupuncturisten, krakers en osteopaten. En werkt ook dat allemaal niet, dan weet uw verstand het niet meer. Tot ze van mij horen. Ze hebben dan

"Mensen zijn soms bang dat ik vanalles over hen te weten kom. Natuurlijk kan ik dat, maar, geloof me, daarmee ben ik niet bezig"

alles al geprobeerd, dus ik kan er ook nog wel bij. Sommige mensen die bij mij komen zijn al meer dan tien jaar ziek. Ze zijn het beu, hun portemonnee is leeg en ze willen mij ook nog eens even proberen. Nou, vergeet dat 'even' maar. Ik ben zoals antibiotica. Daar krijg je een hele doos van die je langzaam moet uitnemen. Wie geen geduld heeft en denkt dat het veel sneller gaat als hij ze allemaal in een keer neemt, zit fout. En zo is het bij mij ook. Ik geef u energie, en uw eigen lichaam moet daar iets mee doen. Het moet zich langzaam herstellen en dat begrijpen heel wat mensen niet. Ik verricht echt geen wonderen. Daar moet je voor in Lourdes zijn. Wat ik doe, kost tijd en veel hard werk. Tijd is mijn grootste vijand. Soms moet ik dan ook toegeven dat ik iets niet kan."

"De energie die ik doorgeef, haal ik niet uit mezelf. Nee, die komt uit de kosmos. Ik trek die aan en geef ze door"

om hun medicijnen te blijven nemen, als ik voel dat die goed voor hen zijn. Dus zeggen dokters dat het hun eigen behandeling is die werkt. Kan dat niet de verklaring zijn, dan gaan ze aan hun oorspronkelijke diagnose twijfelen. Het gaat soms echt ver. Zo was er een man van wie het hartklepje bleef openstaan, en daar was een röntgenfoto van. Ik heb dat in orde gekregen, en dat bleek ook uit de volgende foto's. Bewijs genoeg, dacht ik zo. Maar nee, volgens de dokters had men die eerste foto's verwisseld en was er nooit een probleem geweest met zijn hart. Ik wil dolgraag bewijzen wat ik kan, en heb zelfs professor Bets uitgedaagd, de voorzitter van de Studiekring voor Kritische Evaluatie van Pseudo-wetenschap en het Paranormale. Maar hij wil er niet op ingaan en gebruikt ad-

Wonderen. Wat ik doe, kost tijd en de tijd mijn grootste vijand"

Pierre Vreysen is paranormaal genezer

Welke patiënten kunt u niet helpen?

Pierre Vreysen: "Aan kankerpatiënten begin ik vaak niet. Die race tegen de tijd haal ik gewoon niet. Niet dat ik dan het idee heb dat ik faal ofzo. Ik ben niet diegene die beslist of iemand moet gaan. Ik ben God niet, ik ben maar een loopjongen. Hoe verschrikkelijk ik het ook vind, heel af en toe doe ik aan stervensbegeleiding. Dan zorg ik ervoor dat die mensen op een humane manier kunnen gaan. Maar ik vind dat heel moeilijk, vooral ook omdat ik zo veel dingen begrijp. Ik weet dat als iemand tijdens het stervensproces ligt te staren, dat hij dan iemand ziet. Als wij overlijden, laten we in feite ons lichaam achter en gaan we als geest verder. Voor die overgang naar dat andere leven worden we gehaald. Veel mensen die op sterven liggen, trekken ook aan hun kleren. Wij zitten namelijk met een soort computerdraad aan elkaar verbonden, en zo lang die draad er is, kunnen we terug. Als men van bovenuit die draad doorknipt, is het afgelopen."

Niet iedereen gelooft er écht in. Heeft dat effect op de behandeling?

Pierre Vreysen: "Dat heeft er wel een beetje mee te maken. Er is inderdaad een verschil tussen iemand die de deur voor mij openzet

en iemand die ze afsluit. Je mag ook niet vergeten dat er vaak veel druk vanuit de omgeving wordt uitgeoefend. Familie en vrienden begrijpen niet wat mensen bij een kwakzalver als ik komen doen. Ik merk ook vaak dat mensen bang zijn dat ik vanalles over hen te weten kom. Nu ik kan dat, maar geloof mij, daar hou ik mij niet mee bezig. Ik steek er mijn tijd niet in en het interesseert mij niet. Voor iemand die bij mij komt is de belangrijkste vraag of het lichaam wil reageren. Daar staat of valt alles mee. Als je lichaam meewil, hebben we de eerste frank van het miljoen. Aan de rest van dat fortuin moeten we dan nog werken, maar het is een begin. Een tweede element is natuurlijk hoe lang het probleem al aansleept en hoe erg het is. Ik heb patiënten die er zo erg aan toe zijn dat ze al een tiental jaren naar mij komen. Een versleten rug, hartproblemen of MS, dat zijn dingen die ik niet kan oplossen. Ik kan de klachten draaglijk maken en de pijn verzachten, maar oplossen, dat gaat niet. En zelfs daarmee ben ik een jaar elke week bezig."

U ligt bij de meeste dokters niet echt in het bovenste laatje?

Pierre Vreysen: "Nee. Ik raad mijn patiënten altijd aan om nog naar hun dokter te gaan en

ministratieve problemen en tienjarenplannen als excuus. Ik weet dat wij samen met dokters mooie dingen kunnen doen, maar de medische wereld staat er niet voor open."

Waarom kun je een goede paranormale genezer herkennen?

Pierre Vreysen: "Diploma's en certificaten zijn niet altijd een goede indicatie, want wat ik doe kun je gewoon niet op papier zetten. Een goede genezer moet eigenlijk een diagnose kunnen stellen zonder dat de patiënt iets vertelt. Nu, als er hier iemand binnenkomt die weigert te zeggen wat het probleem is, wijs ik hem de deur. Ik heb geen tijd voor spelletjes. Het belangrijkste is, volgens mij, dat je de wachtkamer binnenstapt en eens praat met de mensen die er zitten. Vraag hen waarvoor ze komen, of ze al lang komen, of ze tevreden zijn over de behandeling. De beste pleitbezorgers voor een alternatief genezer zijn nog altijd zijn tevreden patiënten."

VOLGENDE WEEK EEN NIEUWE LEESREEKS

6 weken lang BV's antwoorden op 7 'lastige' vragen

Deel 1: actrice Hilde Van Mieghem

Libelle 85